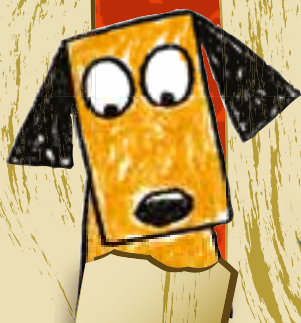

PÁLCIKA- KUTYA

ÉS A
CUKORKA

Tom Watson

Boszik, szellemek és koboldok! Te jó ég!

Ahogy leszáll az éj,
boszorkányok, űrhajósok
és szellemek lepik el
az utcát. Pálcikakutya
és barátai szeretnék
megtudni, hova mennek
és mit is csinálnak.

Míg Nelli, Pindur, Csíkos és
Blöki pánikba esnek, Pálcikakutya leleményességét
és bátorságát felhasználva rátalál valami igazán
édesre: egy kis cukorkára. De az ízelítő persze
nem tölti meg az éhes kutyusok gyomrát. Több
édességre vágnak, még hozzá azonnal.

„Egy igazán szuper halloweeni történet! Nagyon imádom
Pálcikakutya összes kalandját, de eddig ez volt a legjobb!”

Zoé

„Blöki, Csíkos, Nelli és Pindur néha rémesen idegesítően
viselkednek. Még jó, hogy Pálcikakutya ilyen türelmes, és
mindig megmenti a helyzetet.”

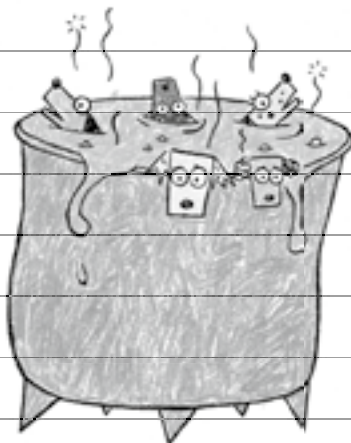
Dani

Tom Watson

PÁLCIKA- KUTYA

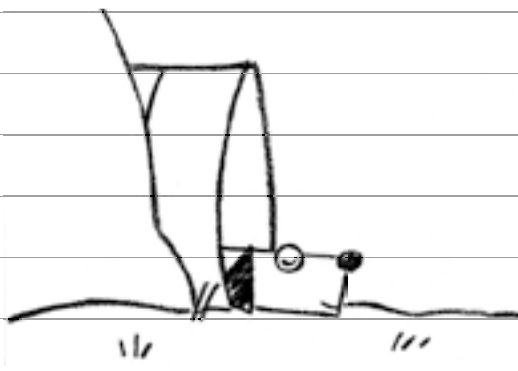
ÉS A CUKORKA

— részlet —

1. fejezet Pálcikakutya elköltöztette a lakását?

Kora este volt, és Pálcikakutya a csatornacső lakásában szundikált.

Felébredt, amikor ismerős hang ütötte meg a fülét. Négy barátja igyekezett az otthona felé, az ő lábdobogásukat hallotta. Csíkos, Blöki, Nelli és Pindur

faleveleket és ágakat zörgettek, miközben az ő csatornacső lakásához közeledtek. Kétségkívül ez volt Pálcikakutya számára a nap egyik legkedvesebb pillanata.

Persze mindig szeretett találkozni a barátaival, és játszani velük. Ám volt még egy oka, hogy szívesen hallgatta, amint a barátai közelednek az otthonához.

Mégpedig az, hogy a barátai gyakran eltévedtek a csatornacső lakását körülvevő erdőben.

Ilyenkor nagyon jól szórakozott rajtuk.

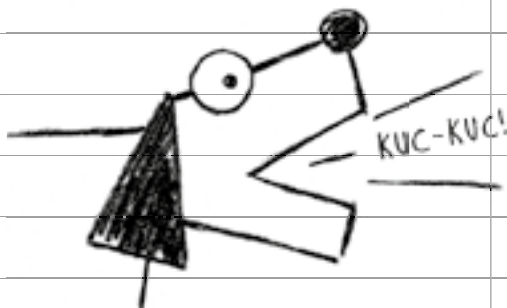
Néha öt perc alatt megtalálták a hozzá vezető utat, de máskor húsz percbe is beletelt, amíg odaértek. A rekordidő egy teljes délután volt.

Pálcikakutya a legnagyobb élvezettel azt hallgatta, ahogy a barátai apró megjegyzéseket tesznek egymásnak, miközben a lakhelyét keresik. Ez a nap sem volt kivétel. Most meghallotta, amint balra tőle negyven méterre éppen beszélgetnek.

– Azt hiszem, Pálcikakutya megint áthelyezte a csatornacső lakását – vélekedett Nelli, a tacskó.

– Ezen a héten már harmadszor – tette hozzá Blöki.

Pálcikakutya mosolygott magában, és párszor köhintett, hogy elárulja, hol van.

– Hallom! – örvendezett Nelli.

– Én is! – vágta rá Blöki. – Erre kell mennünk!

Néhány perc – és jó pár köhögés – után Nelli, Pindur, Csíkos és Blöki előbukkant az erdőből, és ott termett Pálcikakutya otthona előtt.

– Pálcikakutya – szólalt meg Nelli, és összekuporodott, hogy a mancsával kisöpörje a tüskéket a bundájából. – Be kell fejezned a lakhelyed folytonos átköltötését! Így nagyon nehezen tudunk megtalálni!

Pálcikakutya fölpillantott a csatornacső tetejére, aztán végignézett a nyílás peremén. Nagy csatornacső volt. Alighanem két és fél méter magas lehetett, és

egészen végighúzódott a négysávos 16-os főút alatt, amely körülbelül harminc méterre fölöttük volt.

– Nem költöztettem el – tiltakozott Pálcikakutya. – Nem is tudtam volna. A lakásom ez alatt az óriási domb alatt húzódik végig. Lehet vagy kétszáz tonna föld és szikla fölötte. Hogyan is költöztethetném el innen?

– Nos, nem ott van, ahol tegnap volt
– állapította meg Nellivel egyetértve Csíkos, a dalmata kutyas.

– Jaj, dehogynem!

– Egyetértek Nellivel és Csíkossal – csatlakozott hozzájuk Blöki. – Ha ott lett volna, ahol tegnap volt, sokkal hamarabb megtaláltuk volna.

– Hát igen – mondta Pálcikakutya. – Hamarabb kellett volna megtalálnotok.

– AHÁ! – csaholta Pindur, a pincsi. – Beismerted! Tehát elköltöztetted a csatornacső lakásodat!

Pálcikakutya megrázta a fejét, és azon tűnődött, vajon érdemes-e folytatni ezt a beszélgetést. – Nem azt ismertem be, hogy elköltöztettem, hanem azzal értettem egyet, hogy meg kellett vol-

na találotok a lakásomat, mert nem költöztem el.

– Hmm, tudok egy-két dolgot a logikáról – jelentette ki Nelli, és odadörzsölte a hasát a földhöz, hogy megpróbáljon leszedni egy utolsó tüskét a bundájáról.

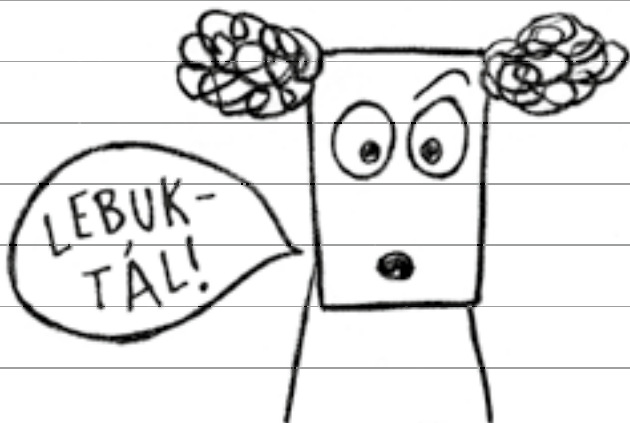
– Pálcikakutya, éppen most bizonyítottad be, hogy nincs igazad. Egy: azt mondtad, hogy meg kellett volna találnunk a csatornacső lakásodat. Kettő: nem tudtuk megtalálni. Tehát biztosan elköltöztél.

– Nelli, kiválóan logikus érvelés! – kiáltott fel Blöki. – Ez a dolog nyitja!

– Bizony, bizony – helyeselt Csíkos.

Pindur pedig a mancsával egyenesen rámutatott Pálcikakutyára, és kissé

elmosolyodott. Kacsintott, és erős, éles hangon suttogta: – Lebuktál!

Na már most, Pálcikakutya azt mondhatta volna: „Srácok, talán nem kifejezetten erősségeitek valamit megtalálni az erdőben.” Vagy azt kérdezhette volna: „Hogy a csudába húzhattam volna ki egy nagy csatornacsövet egy kétszáz tonna földből és sziklából álló domb alól?” Vagy egyszerűen kijelenthette volna: „Srácok, tök dilisek vagytok!”

De Pálcikakutya semmi ilyet nem mondott.

Tetszett neki, hogy a barátai arc kifejezése egy sikeres teljesítmény okozta jó érzésről tanúskodik. Pálcikakutyának – különböző dolgokkal kapcsolatban – sokszor lett igaza, akár egy véletlenül szerzett információról, akár valami különleges ételcseendő stratégiának a jogosságáról volt szó. Most pedig, amikor a többi kutya azt gondolta, hogy elkapták a grabancát (még akkor is, ha tudta, hogy nem sikerült), tetszett neki, ahogyan önmagukról vélekednek.

Ezért hagyta, hadd higgyék, hogy elköltöztette a csatornacső lakást, mégpedig csakis azért, hogy megtréfálja őket. Aztán hirtelen témát váltott, és kijelentette: – Éhes vagyok. Valami ételt kell találnunk.

Egyébként az étel az egyetlen és legjobb módja annak, hogy fölkeltsük egy kutya figyelmét. Ezt pedig nem csak a történet kedvéért találtam ki.

Szeretnétek, hogy bebizonyítsam, tényleg így van ez a kutyáknál?

Oké!

Keressetek egy kutyát, és legyen nálatok egy kis sajt vagy néhány csirkefalat!

Aztán adjátok oda annak a kutyának az

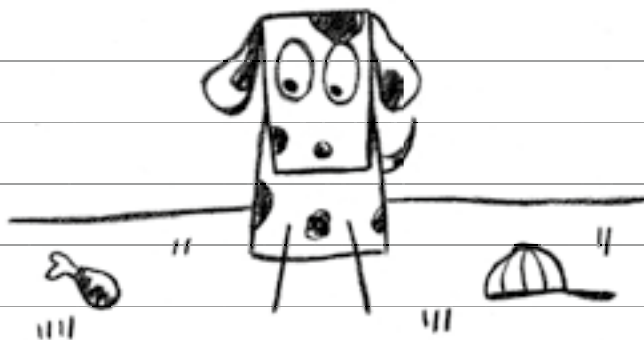
egyik kedvenc játékát

– lehet az teniszlabda, megrágcsált kötélt, esetleg egy ócska baseballsapka... bármi. Hagyjátok, hogy

hozzászokjon ahhoz a játékhoz! Hagyjátok, hogy megrágcsálhassa, és meghitt kapcsolatba kerüljön vele!

Vegyük például a baseballsapkát.

Íme, így gondolkoznak: – Öregem, ez a baseballsapka a lehető legjobb! Nem tudom elhinni, hogy nekem adták! Régebben ezt a csodát a fejükön viselték, és most már az enyém! Persze miért is akarnák befedni az egyetlen bundás részüket? Nem értem ezeket az emberi lényeket. Meg vannak buggyanva. Ó, de nem baj! Fő, hogy megkaptam a sapkát, rágható, rugalmas és minden, amit szeretek! Nincs túl jó íze, de kit érdekel?! Akkor is kicsit megkóstolom majd, azt hiszem. Hu-hú!

A kutyus imádja ezt a sapkát, igaz?

Most tegyétek a következőket: helyezze-
tek el körülbelül három méter távolság-
ban egyetlen darabka sajtot vagy egy kis
falat csirkét a padlón! Győződjetek meg
arról, hogy a kutya lát titeket, de nem
kell odahívni magatokhoz, vagy rámutat-
ni az ételre, vagy bármi mást tenni!

Most figyeljétek meg, mi történik!

Az összes kutya kilencven százaléka el
fogja dobni a sapkát – amely egy pil-
lanat töredékével korábban számukra

a világmindenség középpontja volt –, és elindul, hogy megszerezze azt az ételt.

Tudjátok, mit csinál a másik tíz százalék?

Ők az okosak. Odaviszik a baseballsapkát a padlón lévő ételhez. Aztán leejtik a sapkát pontosan az étel mellé, azt megeszik, majd szépen újra megkaparintják a sapkát. De semmi tévedés: az étel az első. Szeretnétek még további bizonyítékot a tíz százalékot kitevő zseni kutyákról?

Rendben, kedves Nem-hiszek-el-mindent-amit-a-könyvekben-olvasok úr vagy kisasszony! Próbáld ki ezt: mondd a kutyának, hogy: „Maradj!”, azután fogd a baseballsapkát, és tedd le a kutyától néhány méterrel balra a padlóra! Azután fogd az ízletes ételdarabkát, és helyezd

a padlóra néhány méterrel jobbra. Majd mondd azt, hogy: „Oké!” Erre ez a remek jószág elindul, és figyeld meg, hová megy először.

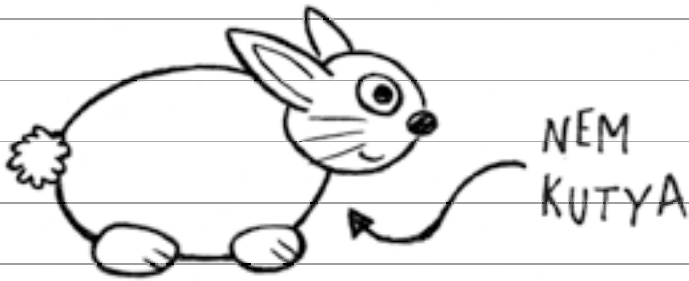

Az ételhez fog menni. Minden alkalommal. Lefogodom.

Ha nem az ételhez megy először, attól tartok, rossz hírem van a számodra.

Mégpedig: Ami előtted van, nem kutya. Nem tudom, micsoda (HONNAN IS TUDNÁM? MÉG CSAK OTT SEM VAGYOK?!?), de minden bizonnyal nem kutya. Talán nagy nyúl... vagy hörcsög. Vagy lehet, hogy a kishúgod vagy az öcséd, aki kutyusjelmezt vett föl, hogy

a bolondját járassa veled. Kisebb testvérek mindig szeretik az ilyesmit.

Akármi is, de nem kutya. Így hát oda kell mennetek a szüleitekhez, és azt mondani, hogy: „Szeretnék egy kutyát!” Amikor pedig azt felelik, hogy: „Már van kutyánk”, vágjátok rá: „Nincs! Ez az akármicsoda nem részesíti előnyben az ételt a kedvenc játékaival szemben. Így hát nem kutya! Én pedig kutyát akarok!”

Alkalmazzátok a szigorúan tudományos játék-kontra-étel tesztet, hogy mindent bebizonyíthassatok a szüleiteknek.

Lehet, hogy nem sikerül őket meggyőzni, de nagyra értékelik majd a tudományos módszereiteket.

Hát igen, akkor is, amikor Pálcikakutya bejelentette, hogy éhes, erről volt szó. Nem beszélt többé senki arról, hogy elköltöztette volna az óriási csővezetékét. A kutyusok most teljes erővel az ételre összpontosították a figyelmüket – pontosabban, az étel hiányára. A platánok és nyírfák susogásán, a falevelek recsegésén-ropogásán át, messze a 16-os főúton kitartóan és ritmikusan haladó forgalmon túl egy kifejező és jellegzetes hang hallatszott és erősödött egyre jobban.

Öt éhes kutyusnak korgott a gyomra.

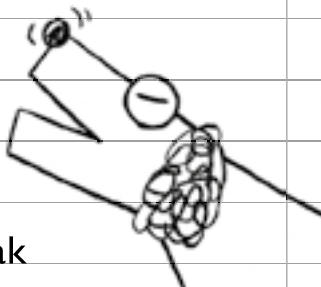
2. fejezet

Az ős illatai

Pálcikakutya a levegőbe emelte az orrát, és a Picasso Park felé szimatolt. Ez volt a kutusok kedvenc helye. Valamikor régen itt ettek jó néhány ízletes, zamatos hamburgert. Pálcikakutya nem érzett semmiféle grillszagot, de szerette volna, ha ezt a többiek is alátámasztják, ezért megkérdezte Pindurt: – Érzel valami szagot? Sütöget valaki a szabadban?

Pindurról az a hírt járta, mégpedig jogosan, hogy neki van a legjobb orra a csapatban. Mert nemcsak nagy távolságból tudott illato-

kat kiszagolni, hanem tökéletesen és

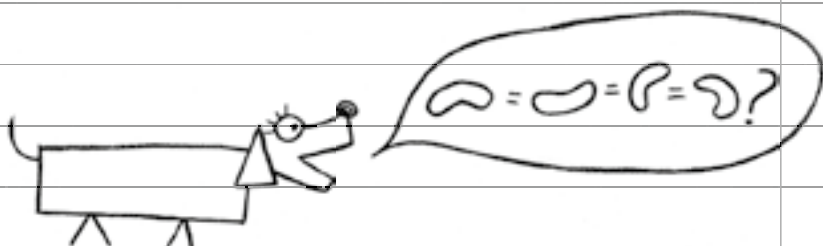

a legapróbb részletekig tudta azokat azonosítani és leírni. Ezt a munkát nagyon komolyan vette, így aztán Csíkos, Blöki, Nelli és Pálcikakutya izgatottan várta, mit mond.

Pindur behunyta a szemét, a levegőbe tartotta az orrát, és két nagyon lassú kört tett meg, miközben egész idő alatt szimatolt és szaglászott. Amikor végül abbahagyta a forgást, kinyitotta a szemét, és így szólt:

– Sajnálattal jelentem – kezdte –, hogy senki nem sütöget a parkban. Nem érzékelek egy fikarcnyi csodálatos füstízű hamburgerillatot sem. Ezek szerint senki sem sütöget virslit, hot dogot, frankfurtit, kolbászt, szafaládét, bécsi virslit, chicagói vagy Coney Island-i hot dogot.

– Ezek nem mind ugyanúgy virslit jelentenek? – kérdezte Nelli.

Pindur kissé önelégülten mosolygott erre a megjegyzésre. – A nem kifinomult lények számára talán igen.

Pindur hirtelen pontosan az ellenkező irányba kapta föl a fejét. A többiek azt gondolhatták, valami kóbor szag lebegett el az orra mellett. – Mégiscsak érzek valami ismerős illatot. Körülbül ötvenhárom lépésre előre és kicsit balra. A pataknál álló öreg nyírfa törzse mellett.

Pálcikakutya elég jól ismerte azt az öreg nyírfát. Forró nyári napokon gyakran üldögélt a tövében, hogy élvezze a fa árnyékát és a patak vize fölött fújdogáló hűs szellőt. Biztos volt benne, hogy arrafelé semmi étel nem lehet. – Valami ennivalót szagolsz arrafelé?

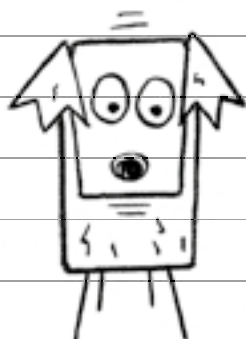
– Van valami. Valami ismerős – suttogta Pindur. Behunyta a szemét, és még erősebben összpontosította a figyelmét. – Csak nem tudom pontosan kiszimatolni, micsoda.

Most, hogy még jobban fölkelte a többi kutyas érdeklődését, azok egyre közelebb húzódtak hozzá.

– Mi az? Mi az? – kérdezte Csíkos türelmetlenül.

Akkor Pindur kinyitotta a szemét, és gyorsan odafordult Blökihez: – Jártál mostanában az öreg nyírfánál?

Blöki elkezdte rázni a fejét, azután abbahagyta, és lassan bólogatni kezdett. – Igen. Igen, voltam ott.

– És kellett vécére menned?

– Persze – felelte Blöki. – Hiszen kutya vagyok. Folyton vécére kell mennem. Nem tehetek róla. Itt vannak ezek a főtörzsek, meg minden. Mi mást tehetnék? Nem menni? Lehetetlen!

Hát nektek és nekem talán ennek nem igazán lenne értelme. De egy

kutyacsapatnak tökéletesen logikus magyarázatul szolgált.

– Felejtsétek el! – sóhajtott fel Pindur. – Éppen csak Blöki illatát éreztem.

Miután Pindur befejezte a szaglászó mutatványát, Pálcikakutya készen állt az indulásra. Ideje volt némi ételt szerezniük.

– Na, jó – szólalt meg. – Most már gyérünk, mozgás! Találnunk kell valami enni-valót!

Ezzel az öt barát minden habozás nélkül átrohant az erdőn arrafelé, ahol az emberi lények éltek.

Az ősz nem a legjobb idő az öt kutyusnak arra, hogy enni-valót találjon. Túl hűvös

volt ahhoz, hogy az emberek roston sü-
tögessenek. Mivel pedig a gyerekek isko-
lában voltak, virsliskocsikat, fagyisautókat
és ilyesmit sehol sem lehetett látni.

Akad még egy másik gond is. Míg a sü-
tögetéshez túl hűvös volt, az őszi szellő
jó lehetőséget kínált az emberi csalá-
doknak ahhoz, hogy kinyissák az ablakot,
és friss levegőt eresszenek be az ottho-
naikba.

Amikor friss levegőt engedtek be, némi
belső levegő került ki. Amikor pedig ezt

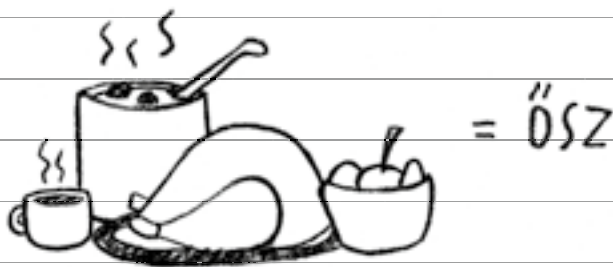
ebéd- vagy vacsoraidőben tették, sok ínycsiklandó illat lebegett és lejtett táncot a levegőben, ami meggyötörte a kutyusok orrát és a gyomrát is.

És az egészben tudjátok, mi a legrosszabb? Hogy az őszi ebédek és vacsorák a legeslegjobbak.

Gondoljatok csak bele! A nyár a szendvicsek és a roston sütögetés ideje. Ilyenkor gyorsan felkapunk valami ennivalót, hogy minél hamarabb újra kimehessünk játszani. Tavasszal minden arról szól, hogy ébred a természet, új hajtások bújnak ki, és mindenki – akárcsak a nyulak – fejes salátát és bogyós gyümölcsöket eszik. Télen pedig nem nő semmi, és a fogainkat evés helyett túlságosan lefoglalja a vacogás.

De az ősz! Ó, az ősz!

Ekkor az étkezés bőséges, és az étel meleg. A hőmérséklet csökkenése miatt sűrű levest és pörköltet kívánunk, hogy fölmelegedjünk. Meleg pogácsát és vastag szelet kenyeret szeretnénk falni, hogy kimártogassuk a maradék finom szaftot a tányérunkból. Azért akarunk laktató ételeket enni, mert azt gondoljuk, úgy könnyebben átvészeli a telet. Krumplit eszünk, csöves kukoricát, pulykát és sü-tőtökös sütit.

Imádom a sü-tőtökös sütit.

Így amikor a kutyusok előbukkantak az erdőből, az ablakokból mindenfelé ínycsiklandó illat áradt szerteszét. Ettől aztán még éhesebbek lettek.

Alkonyodott, nagyszerű idő volt ahhoz, hogy nekilássanak az ételkeresésnek. Lassan kezdett sötétedni, és az emberek már többnyire hazaértek az iskolából és a munkából.

Pálcikakutya, amint az erdőből lassan és óvatosan haladt kifelé, balra, jobbra és körbe-körbenézett.

– Nincsenek emberi lények – szólt hátra a négy kutyusnak. – A legerősebb ételil-
latot fogjuk követni. Azután majd tervet készítünk. Pindur, ki tudnád szimatolni a legfinomabb illatot a környéken?

– Természetesen, semmi akadály – válaszolta Pindur a lehető legmagabiztosabban. – Csak egy percet kérek.

Az illat, amelyet Pindur talált, olyasmihez vezette őket, amit sohasem akartak volna látni.